

være: de hidtil gjældende Regler, dernæst skulde det være: saavel Finantsloven som Tillægsbevillingsloven for det foregaaende Aar, og saa for det Tredie: de Afstemninger, som i begge Ting havde fundet Sted over det Finantslovsforslag, der havde givet Anledning til Statsregnskabet. Det var altsaa disse tre forskjellige Ting: de hidtil gjældende Regler, det foregaaende Aars Finantslov med Tillægsbevilling og Afstemningerne i Thingene over Finantslovsforslaget. Det var en saa kompliceret Operationsbasis, man havde valgt sig her, at det ikke er forunderligt, at det er gaaet itu, og det gif det da grundigt, idet nemlig Statsrevisionen selv beretter, at da man kom med sit Arbejde, udarbejdet paa det omtalte Grundlag, viste det sig, at man slet ikke havde forstaaet hinanden. Det Samme er Udvalgets Flertal nu kommet til — og det er anerkjendt ogsaa af Udvalgets Mindretal — idet det nemlig her udtrykkelig udtales, at den ene ikke forstaaer det Grundlag, paa hvilket den Anden har stillet sig med Hensyn til Uoverensstemmelserne mellem de to Thing; med Hensyn paa Afgjørelsen af Statsregnskabet ser det altsaa saa sort ud som vel muligt. Derimod forekommer det mig, at det klarer lidt op paa et andet Punkt, og jeg lægger megen Vægt paa at fremdrage dette. Det siges nemlig i Folkethingets Betænkning, at en midlertidig Finantslovs Grundlovmæssighed i og for sig har som bekjendt ofte været draget i Tvivl. Det er jo vistnok kun en historisk Njendsgjerning, der her udtales, men man kan ikke undlade at lægge Vægt paa, at den er fremdraget netop ved denne Leilighed, og at den fremdrages netop i den Forbindelse, at Folkethingets Udvalg har fundet Anledning til at minde os om, at det er Tvivl underkastet, hvor vidt midlertidige Finantslove overhovedet ere forenelige med Grundloven eller ikke. Der søies endnu en Bemærkning til, som jeg ikke kan undlade hderligere at omtale, da den er meget betegnende. Der staar nemlig, at denne Grundlovmæssighed kan i alt Fald kun opretholdes som et Udtryk for alle Lovgivningsfaktorerens Billigelse af, at de løbende Forretninger fortsættes, altsaa i alt Fald kan Grundlovmæssigheden kun opretholdes som Udtryk for Lovgivningsfaktorerens Billigelse. Naar det bliver taget under Overveielse, er jeg overbevist om, at man vil se, at denne Billigelse af alle Faktorer ikke ubetinget kan give Hjemmel for en midlertidig Finantslov, dersom dens Grundlovmæssighed med Rette kan anfægtes; thi det vilde forudsætte, at midlertidige Finantslove vedtoges efter Grundlovens § 95, altsaa som Forsatningsforandring. Ere de midlertidige Fi-

nantslove ikke stemmende med Grundloven, saa hjælper ikke alle Lovgivningens Faktoreres Billigelse, naar ikke Grundlovens § 95 er kommen til Anvendelse. Hermed skal jeg nu sammenholde en Udtalelse, som findes i den Erklæring, vort ærede Udvalg har afgivet, og denne har jeg læst med særlig Fornøielse og læst den flere Gange igjennem for ret at sætte mig ind i, hvad det er, det ærede Udvalg her har udtalt. Der staar nemlig, at det har saaledes viist sig efter de Erfaringer, som nu ere gjorte, at det Nødmiddel, man under de i Grundloven ikke paaregnede Situationer, at et nyt Finantsaar begynder, uden at Rigsdagen har vedtaget Finantsloven, har ment at have fundet i midlertidige Finantslove af det foreliggende Indhold, ikke er fyldestgjørende. Sa det er sandt, det fremgaar saa klart og tydeligt som vel muligt af den Uoverensstemmelse, som nu er kommen til Stede, hvor den ene ikke en Gang forstaaer det Grundlag, hvorpaa den Anden har stillet sig. En Slutning maa, mener jeg, Alle og Enhver udbrage af, hvad der nu foreligger, og det er, at Rigsdagen dog umulig kan komme ind paa at vedtage flere midlertidige Finantslove af samme Indhold som den, der nu omhandles. Jeg gjentager, hvad jeg har sagt tidligere: lad os, naturligvis under ordinære Forhold, fuldstændig komme bort fra alle midlertidige Finantslove i en hvilken som helst Skikkelse, men dette tror jeg dog at kunne sige, saa at Alle ubetinget maa billige det: lad os aldrig mere faae midlertidige Finantslove af det Indhold, som vi hidtil have kjendt.

Da ingen flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Som jeg før bemærkede, og efter hvad Forholdenes Natur nødvendig medfører, stemmes der over det som Uendringsforslag foreliggende Forslag af Udvalgets Flertal, at Landstinget fastholder sin tidligere Beslutning.

Udvalgets Flertals Forslag, at Landstinget fastholder sin tidligere Beslutning,

vedtoges med 41 St. mod 12.

Formanden: Som Følge af denne Afstemning bortfalder det fra Folkethinget oversendte Forslag, og Sagen bliver at sende tilbage til Folkethinget for der paany at behandles.

Dagsordenen er hermed udtømt.